

in dat peuterige huisje moeten wonen en bijna geen speelgoed hebben en o, zooveel lessen moeten leeren! Neen, neen, als ik werkelijk Mabel ben, dan blijf ik hier beneden, dat zeg ik je! 't Zal hun niets geven of ze hun hoofden al omlaag steken en zeggen: «Kom toch weer naar boven, lieve!» Ik zal enkel opkijken en zeggen: «Wie ben ik dan? Zeg me dat eerst!» En dan, als ik die persoon *wel* wil zijn, die ze noemen, zal ik naar boven gaan, zoo *niet*, dan blijf ik hier beneden, tot ik iemand anders ben, — maar och, hé», riep Alice, terwijl plotseling haar tranen weer begonnen te stroomen: «Ik wou toch zoo graag, dat ze hun hoofden maar naar beneden staken! 't Is zoo vreeselijk vervelend hier zoo geheel alleen te zijn!»

Terwijl ze dit zei, keek ze neer op haar handen en zag tot haar verbazing, dat ze onder het praten een van de kleine witte glacé handschoenen van het Konijn had aangetrokken. «Hoe *kan* ik dat toch gedaan hebben?» dacht ze. «Ik moet dan zeker weer klein worden». Ze stond op, ging naar de tafel om naar de hoogte daarvan de hare af te meten en bevond, dat ze nu, voor zoover ze kon nagaan, ongeveer twee voet hoog en snel aan 't inkrimpen was. Ze ontdekte, dat dit veroorzaakt

werd door den waaier, dien ze dien daarom gauw vallen, juist voorkomen, dat ze heelemaal we

«Daar ben ik nog juist aan onts erg verschrikt over de plotseling maar zeer blij, dat ze nog besto den tuin los!» en ze liep, zoo h terug naar het deurtje. Maar, he was weer dicht en het gouden s vroeger weer op de glazen tafel slechter met me dan ooit», dacht «want ik ben nog nooit zoo klein g ben, nooit! En ik zeg dat het te er

En juist toen ze dit zei, gleed gende oogenblik lag ze, plomp! in zout water. Eerst meende ze, gevallen was, «en in dat geval k terug», zei ze in zich zelve.

(Alice was eens in haar leven geweest en was tot het besluit gek men ook gaat aan de Hollandsch aantal badkoetsjes in zee vindt, d diepe kuilen in het zand grave schopjes, dan een muur, dan e daarachter een spoorwegstation).